

➤ kniha „posestrima“ /2018 - ukážka:

POSESTRIMA

Doska

Jedného dňa som objavila dosku. Opierala sa o stenu v predsieni. Bola z ohobľovaného dreva. Najviac ma prekvapovalo, že som si ju nikdy pred tým nevšimla. Zdalo sa mi vhodné nejako ju prakticky použiť. Na stôl bola príliš úzka a dlhá, spať sa na nej tiež nedalo, k tomu aby sa z nej stala polička jej chýbali konzoly. Doska ma začínala svojou existenciou dosť zamestnávať. Teba príliš nezaujímala. Možno si ju ani nevnímam. Naše rozhovory sa zostručnili. Dokonca som občas strácala aj chuť rozprávať sa s tebou. Problém s doskou mi prerastal cez hlavu. Nakoniec som ju postavila medzi nás. Zdalo sa mi to správne. Skonštatoval si, že sme spolu prežili sedemstotridsaťšesť dní a štrnásť hodín a odišiel si. Chvíľu som ostala prekvapene stáť. Chytila som dosku do oboch rúk a odniesla som ju na balkón.

Zaujímavé, tá doska sa spočiatku zdala tak praktická.

Výlet

Zastavili sme sa v kostole. Bol to schátraný, zanedbaný kostol, aj keď stál uprostred dediny. Hnedé drevené lavice pôsobili celkom zachovalo, len boli zaprášené. Na oltári sa povalovali zvyšky fialového zamatu obšitého čipkou. V nikách stien ostalo pár pôvodných sôch v bordových a telových farbách. Maľby na chóre boli modré. Kedysi museli byť svietivomodré, lebo ešte aj teraz boli dosť výrazné. Fresky na stenách boli ružové a trochu okrové. Bolo ticho. Organ vyplňal prach. Žiadni hostia, družičky ani farár. Nevoňali kvety. Nič v tom kostole nebolo biele. Ty si stál pri rozbitom okne na chóre a ja som si obzerala kamennú dlažbu.

Poznali sme sa tak krátko.

Jazero

Prišiel si pre mňa na krásnom bielom aute. Cestovalo sa v ňom pohodlne. Zaparkovali sme pri reštaurácii na brehu jazera. Bolo chladné leto. Plavci chýbali. Voda bola ešte chladnejšia ako zvyčajne. Na brehu strnulo sedelo pár rybárov. Hladina bola pokojná, staré ihličnany spôsobovali jej tmavozelenú farbu. Prešli sme po chodníku, ktorý viedol okolo jazera. Boli sme takmer ticho. Nepamätám si žiaden zvuk, ani slová, ktoré sme hovorili. Vrátili sme sa k reštaurácii. Bolo tam poloprázdno. Na chvíľu sme sa v nej posadili. Mala pekný výhľad na jazero. Vypili sme nápoje a odišli. Odviezol si ma domov na svojom krásnom bielom aute.

Doteraz neviem aké je to jazero hlboké.

Keď ty miluješ psov...

Čo keby som tak bola psom. Nie. Nie. Predstava studeného ňufáka sa mi vôbec nepáči. A čo tak, byť mačkou? Ach, to som fakt vedľa, veď ty miluješ psov. Myslím, že to mám. Budem blchou. Samozrejme psou blchou. Pes ako klasický dopravný prostriedok, priznávam, občas aj základná potrava. Ale hlavne - tvoje ruky. Tvoje nežné prsty, ktorými hladíš psa. To si myslíš ty a možno si to myslí aj ten pes, ja však viem svoje. Chvíľu ležím na chrbte medzi tromi chlpmi a privieram oči. Blíži sa sálavé teplo tvojej ruky a potom letmý dotyk. Inokedy si vyberiem vhodný chlpa a vyšplhám sa na jeho vrchol, aby som mohla zacítiť dlaň. Občas sa mi podarí nastaviť sa tak, že vnímam jej kresbu. Nikdy som si nie istá, či som na čiare života alebo osudu. Tá dimenzia je pre mňa predsa len trochu veľká. Niekedy, hlavne keď pes spí, vyliezam na jeho hlavu ako na kopec a odtiaľ pozorujem, či sa už blížiš. Keď vidím, že smeruješ ku mne, prepáč - ku psovi, pripravím si rýchlo svoj kufrík. Kufrík som zatiaľ nespomínala. Do toho kufríka si ukladám tvoje dotyky....alebo moje dotyky? Nebudem to komplikovať. Ukrývam si tam dotyky, ktoré som tak trochu ukradla.

Celkom malý kufrík - na horšie časy.

Nedeľa

Zazvoní telefón, zvonček od brány a zvonček pri dverách. Otvoria sa dvere do bytu. Vstúpiš a povieš: "Moja, prišiel som si k tebe zaplávať." Dám ti možnosť vybrať si medzi sprchovacím kútom, vedrom a hrnčekom. Vanička sprchového kúta ti najviac pripomína more a rozhodneš sa pre ňu. Premeníš sa na plavčíka veľkosti zápalkovej krabičky, skočíš do vody a začneš kraulom. Preplávaš dĺžku a zakývaš na mňa, aby som sa pridala. Chvíľku váham, neviem či sa dokážem tak rýchlo premeniť. Nenaliehaš. Špliechaš okolo seba vodu a sleduješ, čo urobím. Na chvíľu sa vzdialim z kúpeľne, oblečiem si námornícke šaty a vrátim sa. Zatiaľ si zaplávaš motýlika. Stanem si na okraj vaničky a zmenším sa. Rýchlejšie ako som predpokladala. Na chvíľu ti zmiznem, zahrabaná do obrovských šiat. Šaty sa po chvíli stanú brehom. Skočím do vody. V kúte na strope sa ukáže štrbina. Slnko je niekde nad nami. V zrkadle nad umývadlom sa objaví modrá obloha. Šedé umakarty bytového jadra sa premenia na kamenné útesy a béžové linoleum sa zavlí pleskom. Hľadáme bod, kde slnečný lúč pretína hladinu. Zvonenie. Izba je vzdialená niekoľko stoviek kilometrov. Telefón alebo kostolné zvony? Možno je poludnie. Hodiny sú na veži.

Je nedeľa.

Šach

Všetci v triede hrali šachy. Spolužiaci cez prestávku na lavici a cez hodinu pod lavicou. Spolužiačky po škole a za školou. Učili sme sa základné ťahy. Premôcť zástup pešiakov, naskočiť na koňa, skryť sa pred strelcom vo veži, byť kráľom alebo dámou. Svet bol čierno – biely. Jedno popoludnie, cestou zo školy, dostala som chuť vyskúšať si teóriu šachu v praxi. Vyskočila som z bielej veže rovno na čierneho koňa, zahla som za roh obchodného domu a vybehla po schodoch. Biely kráľ bol doma, ale nečakal môj postup. Jeho ťah mal nasledovať zajtra. Na druhý deň som čakala na bielom koni pred vstupom do obchodného domu. On to vzdal. Kráľ je kráľ a nemá chuť sa hrať. Vydýchla som si.

Bola som príliš mladá dáma.

Prázdniny

Takmer celé leto sme prežili v obytnom aute. Auto bolo dosť staré, ale nám vyhovovalo. Kamaráti sa neprávom pochybovačne pýtali, koľkokrát sa nám pokazilo. Okienko pri spolujazdcovi sa síce nedalo zatvoriť, ale tým sa kompenzovalo teplo z motora, ktorý bol zle chladený. Naopak v kúpeľni tiekla stále studená voda. Napriek podobným drobným nedostatkom prebiehala cesta príjemne a pokojne. Počúvali sme hudbu náhodných rozhlasových staníc. Občas sme sa zastavili na nejakom zaujímavom mieste. Keď bola cesta monotónna robili sme si testy z bulvárnych časopisov. Leto prebehlo rýchlo. Dni boli stále kratšie. Vo vzduchu bola jeseň. Prázdniny skončili.

Nechala som sa vysadiť pred internátom.

Meno

Hľadal si dievča s mojím menom. Chodil si od brány k bráne a pýtal si sa susedov. Rádus výskytu sa zmenšoval. Zazvonil si pri mojich dverách s otázkou:

"Ako sa voláš?"

karneval

prúd
slov
sa rozpadne
smiešne
je záhadné
keď maska
odpadne
niekoho
napadne
prekročiť
prah

vítanie jari

s kaktusom
po rose
bež
v priamom
prenose
pod palmou
na snehu
prednes
reč
ananás
na ľade
ži
v letnej
nálade!

chod'

vezmi
tieň
skús
preň
ísť
dňom
mestom
tam
kde
ostal
stáť
sám

breh

skrehni
s kryhou
bež
nábřežím

skry to
kruhom
kým
pobežím

fašiagy
vankúše
do duše
olej
lej
zima
sama
stráca
dej
popolom
do vane
nespraví
jar
pôstne
dobroty
potichu
hrej
noc
na blízku
kráčaj
dnom
nikomu
nevadí
že si bol
snom

žuvačka
rohožka
v kaluži
po ruži
zatúži
žiarovku
neuži
župan
zlož
žihadlo
na koži
bažant
zakrúži
železná
skruž
žirafa
požiera
nažltlý
rúž

sneh
sneží
neží
ži vo
sne
s ním
nežne
nežeň
sa za
ním
sneh
padne
chradne
po sne
usne
nenos
ponos
nocou
po tme
stoj
sneh
leží
sám
nám
beží
snom
pokoj
kój
nás
oboch
nehou
tmy
bielej
bez
hlavy
bežnej
noc
preži!

taká
na pohľadanie
hladná
na pohladenia
ladená sebou
do zjedenia
na pohľad
chladná
bezodná
ladná

....

..

.

POCITY

Krehká

Bola krehkou vázou. Stála na istom mieste. Neznášala dotyky. Premokala z nej voda. Obľubovala sušené kvety. V noci sa pozabudla a snívala o ľaliovej vôni. Nadránom prišla búrka. Zachvela sa v prievane. Spadla. Rozbila sa. Nevadilo jej to. Nikoho nezranila. Svietilo slnko.
Nechcela aby ju niekto zlepoval.

Váhavá

Brala ich vážne. Vážne si ich vážila: Dĺžku nohavíc vyvažovala charizmou. Hustotu vlasov jasným pohľadom. Okuliare silou dotyku. Intenzitu parfému pozvaním na večeru. Naozaj si ich vážila. Uvážlivo prikladala na misky váh plusy a mínusy. Jazýčky váh sa ocitli tesne oproti sebe. Úmerne s týmto javom poklesla jej vyrovnanosť. Priveľmi si ich vážila. Príliš zvažovala v celej svojej váhavosti. Brala ich skutočne vážne. Preplnené misky váh sa zosypali. Pomiešanú zmes bez váhania vysypala do koša.

Ostala vážne sama.

Ustarostená

Celé leto sa z ampliónu ozýval hit o zahodení starostí. Bola na prázdninách u starej mamy. Rozmýšľala o tom, čo sú to starosti. Dospelí boli zaneprázdnení, ich sa nepýtala. Chodila po dvore, kuchyni a záhrade. Obišla hojdačku. Mračila sa na sliepky. Prebehla popri úľoch na koniec záhrady a posadila sa do tieňa chrenových listov. Z ampliónu opäť zaznel hit. Konečne ho dopočúvala do konca:

..“pozri, aký je krásny deň!”

Oddaná

Navštevovala ho vo väzení. Prichádzala pravidelne každý párnny utorok. Nosila mu orieškovú čokoládu a leukoplast. Nevedela, ako dlho tam je a netušila ani dokedy tam zostane. Spoznali sa v čase, keď už bol uväznený. Zoznámili sa vo sne o nehoriacom ohni. Stretli sa pri ohnisku a mlčali. Začala ho navštevovať. Z návštev sa stal rituál. Nerozmýšľala o perspektíve. Chodila za ním roky. Na nič sa nepýtala.

Ocitla sa v jeho väzení.

Neznalá

Sľúbila jeho babke, že ho bude vodiť do škôlky. Ráno mu pomáhala zaviazať šnúrky a popoludní mu cestou domov kupovala zmrzlinu. Roky plynuli. Cítila ako starne. Zistila, že žije v meste, kde všetci obyvatelia chodia do škôlky. Autíčka. Piesok. Čokoláda.

Nevedela odkiaľ prišla.

Spolujazdkyňa

Po nočnom daždi ostali na uliciach mláky. Pomaly sa posúvali v zápche smerom do centra mesta. Sedela na sedadle spolujazdca. V rádiu sa v nepravidelnom rytme striedali správy o počasí, informácie pre vodičov a súťaže o lístky do kina. To všetko prepletené aktuálnou popovou hudbou. Stáli v bode, kde sa jednosmerka zprava napájala na hlavnú ulicu. Pozerala cez bočné okno do mláky pri obrubníku. Zrkadlila sa v nej fasáda historizujúceho domu. Inak rovná rímsa a šambrány okien sa vlnili vo vode. Odrazu uvidela ako sa v mláke trhá šedivá obloha. Autá v zápche sa pohli ku križovatke.

Na semafore vystúpila.

Medzi zimou a letom

Celú zimu strávili na jazere. Začiatkom zimy pozorovali namrzajúci breh. Každé ráno prichádzali a pozerali, ako tmavé škvrnky vody miznú a nahrádza ich ľad. Hádzali kamene na plochu jazera. Keď aj na tretí deň ostávala ortuť teplomera pod mrazom, odvážili sa na pár krokov. V noci

napadol sneh. Odhŕňali ho, aby sa mohli korčuľovať. Po silvestri bola zima taká tuhá, že mohli prejsť naprieč na bežkách. Zamrznuté jazero im spôsobovalo radosť. Veľká biela plocha, ktorá ani v noci neštrácala svoje vyžarovanie. Dni sa predlžovali a prinášali oteplenie. Vrstva ľadu na jazere sa začínala stenčovať. Silou myšlienky udržiavali krehkosť ľadu v stave únosnosti. Zima skončila.

Slnko prebudilo túžbu po letnej láske.

MESTO

I. mesto

... duchom som tu, ale aj inde, v inom meste, v meste, kde keď sa stretneme, prší...
... myslím na to mesto, mám chuť spýtať sa ťa: „Prší?“
... vtedy, po tom daždivom dni, sme vyšli na kopec... pomedzi brečtanové náhrobky sme sa dostali k bodu, odkiaľ bolo vidieť druhý breh... fúkal vietor... rieka pod nami tiekla v protismere... zatočila sa mi hlava... pomedzi staré stromy sme zišli na nábrežie k metru... ty si pokračoval ďalej podzemím a ja mostom...

V ten deň už nepršalo.

II. mesto

... bol horúci letný deň, nebolo leto, bola jar...
... mesto, kde zvyčajne býva dosť chladno sa prehrievalo... len medzi zámockými múrmi ostával príjemný chlad... muž zhodného mena ma priviedol na miesto, ktoré si pred rokmi fotografoval... staré múry dovoľovali odísť i zostať, boli stoicky tolerantné... na poludnie som zišla do centra, zlaté šípky zabodnuté do sochy muža na námestí oslňujúco žiarili... večer sme z okien zámku pozorovali ako prišla búrka, ulicami pretiekla rieka dažďa...
... okolo polnoci sme sa rozhodli zísť do hotela... sochu na námestí som videla už z diaľky, bola osvetlená svetlom pouličnej lampy... nič na nej nebolo zlaté... chcela som sa ťa opýtať: „Kde sa stratilo to zlato?“

Zastala som a zistila, že som sama.

III. mesto

... po filme sme vyšli von, denné svetlo ma na chvíľu oslepilo...
... pred kinom sa hromadil hlúčik ľudí, ale ostatné ulice zostávali prázdne, boli prázdniny... prešli sme sa k parku... v altánku vybaľovali svoje nástroje hudobníci swingovej kapely z neďalekého mesta... nie, nebol tam plot, ten zostal vo filme... hotel bol rovnaký, menu snád iné ako pred šesťdesiatimi rokmi a listy na stromoch boli rozhodne tohtoročné... hudba bola ešte spreď vojny a tie tancujúce tiene?... a slnko?

Slnko bolo ešte spreď doby Márie Terézie.

IV. mesto

... okolo cesty medzi mestami A a B kvitnú repkové polia...
... vzdialenosť medzi mestami A a B je konštantná... mesto C leží dvadsať kilometrov od odbočky z tejto trasy... do mesta C vedie konštantný, mnou nespočítaný, počet príjazdových ciest... v okolí mesta leží niekoľko jazier... v niektorých sme si boli zaplávať vo dne, v iných v noci... najlepšie sme sa mali na svitaní pri močiaroch...

V trojuholníku medzi mestami A, B a C kvitne nekonštantné množstvo vlčích makov.

V. mesto

... ani neviem, prečo som Ťa vtedy neobjala...

... vieš, vtedy, keď si vyberal tú dlhú ružu z vane... keď si sa ma pýtal, či mi ju máš dať...

Vlastne ani neviem, prečo si ma vtedy neobjal.

VI. mesto

... ten muž si sadol v trolejbuse do môjho zorného poľa...

... všimla som si ho na zastávke... nenapadlo mi, že nastúpi... rifle, vyžehlené tričko, opálená pokožka, pristrihnuté vlasy... meravo sedel... nevšímal si, že na neho civím... zaujatá tvojím dvojníkom som vystúpila v poslednej chvíli...

Nebol si to ty, bez slov a v trolejbuse.

VII. mesto

... odchádzala som od teba na poludnie...

... cestou som videla ako mi ušla električka... bolo jasné, že aspoň desať minút strávim na zastávke... slnko ma začalo obťažovať... prešla som pár metrov do tieňa stromu, lákalo ma oprieť sa oň... pozrela som sa zblízka na kmeň... všetkými smermi po ňom lozili páriace sa mravce...

Zas som si neoddýchla.

VIII. mesto

... prvýkrát sme spolu tancovali na stole...

... nie, to nebolo s tebou... my sme tancovali na pódiu... zlatý klinec nášho osobného programu... no celkom ako v kine... čaro posledného tanca... ostrý strih a prudké svetlo rána... bez titulkov...

Odchádzala som nepoznaná.

IX. mesto

... ušla som z jeho svadby...

... neušla som, slušne som sa rozlúčila... mohla som ostať do konca a odísť spolu s ostatnými... veď som sa celkom dobre bavila... ale ty si ma čakal na parkovisku... prisadla som si... prekvapila ma tvoja dobrá nálada... *naštartoval si...*

V tme nebolo vidieť hrad, nad mestom sa vznášalo niečo pusté.

Bratislava 2018